

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXV. ročník

číslo 5/květen 2019

výprava staršího dorostu

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. Večeře Páně)
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
	17.00	<i>Křesťané evangelické víry</i> (v ukrajinštině)
Pondělí	18.00	Rozrost (setkání střední generace, vždy 1. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělavatelné knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
	14–15	úřední hodiny faráře (předchozí tel. domluva doporučena!)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Pátek	15.00	předkřestně-konfirmační příprava
	15.30	dorost (mladší i starší)
	17.30	předkřestní příprava
	18.00	mládež
	22–01	noční modlitební stráž „Ambasáda Boží“ (ukrajinsko/rusko-jazyčně)
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Nedělní modlitba v kostele	9
Za sborového života	3	Ascension Church Brighton	
Z dubnového staršovstva		(Nejen) Velikonoce v Indii	11
Co nás čeká		Potopa světa	14
Pozvánky		velikonoční výprava ml. dorostu	
17. koncert bez opony	3	Starší dorost na Zhořci	15
Kafé Obývací	4	Martině Votrubové	16
Second Hand Live (Jiří Čujan ml.)	5	Branický komorní soubor	17
Česká krajina (Máša Šormová)	6	Dopis nepálského studenta	18
Modlitební skupinka	6	Atentát	19
Společenská kronika	7	Návštěva z Ukrajiny	24
Velikonoce		Kbelík vody	24
Nedělní odpoledne	8	Kontaktní informace, tiráž	27
Sederová večere v Evenu	9		

ZE SBOROVÉHO ŽIVOTA

Z DUBNOVÉHO STARŠOVSTVA

796. schůze staršovstva proběhla 8. dubna. Biblického úvodu se ujal David Slabý písní 692 a dále pojednáním na téma lži inspirované Skutky 5,1–11.

Vzpomínkové odpoledne na bratra faráře Rejchrt, které se konalo v sobotu 30. 3., mělo dle očekávání vysokou návštěvnost. V hlavním sále kostela probíhalo pásmo vzpomínek prokládané písněmi bratra Rejchrt a videoukázkami, v Evenu byly vystaveny fotografie, první listy se vzpomínkami a svědectvími do pamětní knihy a dále jsme zde mohli zúčastnit diskuze u bohatého občerstvení. Probíhalo i živé vysílání přes YouTube,* takže měli šanci se aspoň virtuálně zúčastnit i ti, kteří se fyzicky dostavit nemohli. Staršovstvo děkuje všem, kteří k důstojnému průběhu celého odpoledne přispěli materiály, vzpomínkami, organizací, občerstvením, hudební produkcí i jakkoliv jinak.

Od jičínského sboru nám přišlo poděkování za dar na rekonstrukci bytu pro novou farářku; poděkování visí na nástěnce.

Co nás čeká:

- 5. 5. bohoslužby, M. Pfann, výlet na Točnou
- 24.5. se bude konat tradiční **Noc kostelů**. Plánovaný program jsou přednášky (20.00 *Kdo jsme*, 21.00 *Co děláme* a 22.00 *Čemu věříme*) prokládané hudebními vstupy (20.30, 21.30 a 21.30).

POZVÁNKY

17. KONCERT BEZ OPONY

bude tentokrát až třetí středu v měsíci – 15. května a **POZOR!** až v 19.30.

Tento koncert je vlastně pokračováním dubnového koncertu „Čeští barokní loutníci“ a je věnován největšímu českému loutnístvi – Janu Antonínovi Losymu, hraběti z Losinthalu.

Na barokní kytaru a barokní loutnu bude hrát Rudolf Měřinský. Na koncertě zazní i Losyho svita D-Dur, která se vzhledem k netradičnímu ladění nástroje téměř nehraje.

Přijďte si poslechnout skladby českého loutnístvy, o kterém se psalo: „V mládí se chopil loutny a stal se takovým virtuózem, že mu nebylo rovno ani ve Francii, ani v Itálii.“

*) <https://youtu.be/Gnjnc1Lyy4E>

Kafé Obývaček

**Každou středu od 14 do 17 hodin
Čajkovského 8, Praha 3**

Zveme vás na pravidelná středeční setkávání u kávy či čaje v příjemném prostředí našeho Kafé - Obývačku, Čajkovského 8. Přijďte si popovídat s novými sousedy, kteří přišli z různých zemí, ale bydlí ve stejném městě jako vy. Cílem setkávání je vzájemné poznávání a obohacování se, konverzace bude probíhat v češtině. Sdílejme navzájem to, co nás spojuje a těší.

**VÍCE INFORMACÍ: EVA.KRIVOHRAVKOVA@DIAKONIE.CZ,
TELEFON: +420 734 691 617, WWW.SCPS.DIAKONIE.CZ**

JIŘÍ ČUJAN

SECOND HAND

Akad. sochař

Objekty a fotografie

Výběr z celoživotní tvorby
In Memoriam

LIVE

11. 5.–30. 5. 2019

Viniční domek, Chuchelská 6/1, 143 00, Praha 4-Mořany

Otevírací doba areálu: st–čt 12.00–18.00, pá–ne 12.00–19.00.

V případě zájmu lze dohodnout se správcem Viničního domku
prohlídku mimo otevírací dobu.

VERNISÁŽ VÝSTAVY

11. 5. 2019 od 17.00

Součástí vernisáže bude performance umělecké skupiny
Mochanen Schule a koncert skupiny CHJ Jazz.

Výstava tvořila
pro síň č. 1
místní Praha 11
jako Petr Trnava.

Výstava přináší
umělecké skupiny
Mochanen Schule.

Particip.

praha12

MOCHANEN
SCHULE

ČESKÁ KRAJINA A PRAŽSKÉ MOTIVY

Zveme na výstavu obrazů Máši Šormové (oleje):

Společenský sál římskokatolické farnosti Praha 4-Lhotka (Ve Lhotce 330/36).

Vernisáž výstavy neděle 12. 5. v 17.00.

Výstava otevřena od 13. 5. do 17. 5. denně od 15.00 do 18.00 a v pátek 17. 5. do 17.00. **Autorka bude denně přítomna.** ■

MODLITEBNÍ SKUPINKA

Drazí bratři a sestry,

úterní modlitební skupinka vytvořila schránku na podněty k modlitbám. Schránka je určena každému, který cítí potřebu podpory modlitbou za sebe, rodinu, práci, známé, nemocné, uprchlíky či cokoli jiného (ať už anonymně nebo adresně). *Mnoho zmůže modlitba spravedlivého opravdová.* (Jakub 5,16)

za modlitební skupinku

Brána

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

- V neděli 7. 4. 2019 byl do našeho sboru přivítán **Dorian Pinc**.
- Na květnou neděli jsme přivítali mezi řady křtěných a do našeho sboru **Jana Václava Koldu**.

Radostně Vás, naši milí, vítáme v našem společenství a přejeme Vám, abyste byli mezi námi šťastni. ■

VELIKONOCE

NEDĚLNÍ ODPOLEDNE V KD NOVODVORSKÁ

V neděli 14. dubna zaznělo v rámci ohlášek pozvání na odpolední pořad pro děti „Velikonoce s Prahou 4“ v KD Novodvorská, kde promluvil i náš bratr farář Pechar.

Program nabízel pro děti pohádku o Sněhurce, vystoupení srbského, ukrajinského, ruského, slovenského a bulharského souboru a duchovní promluvy salesiánského a evangelického faráře (našeho).

A tak jsme s naší Violkou vyrazily. Byly jsme trochu překvapeny malou návštěvností, ale děti to tolik nevnímají a neřeší. Na druhé straně účinkujících bylo opravdu hodně. Hráli, zpívali, tancovali, měli krásné a barevné kroje, tak se to Violce líbilo. Do toho, mezi jednotlivými představeními, rozhovory příjemné moderátorky s duchovními o Velikonocích.

Náš bratr farář si neodpustil „základní otázku“ pro děti, a sice: „Jestlipak v době ukřižování a zmrtvýchvstání Pána Ježíše byly slepice?“ Děti potřebovaly od pana faráře náповědu a s malou náповědou první správně odpověděla zrovna naše Violka. ☺ S velkou radostí si doběhla k paní moderátorce pro odměnu!

A ještě dodám, že příjemným zpestřením celého programu byla i ochutnávka a prodej typických polských velikonočních i jiných pokrmů.

*) Poznámka redakce: Vážení čtenáři, jak to vidíte vy? Byly slepice?

SEDEROVÁ VEČEŘE V EVENU

Ve středu, 17. dubna, se několik našich účastníků biblických hodin zúčastnilo sederové večeře u nás v Evenu. Myslím, že pro většinu z nás to byla první zkušenost s tímto „obřadem“. A určitě zkušenost velmi zajímavá.

MK

NEDĚLNÍ MODLITBA V KOSTELE

Moc ráda bych se s Vámi podělila o modlitbu svého kamaráda Andyho P, kterého jsem o ni, napsanou na papíře, kdysi poprosila po nedělní bohoslužbě ve sboru kostela Nanebevstoupení (Ascension) Církve Anglie (Church of England). Sbor církve Nanebevstoupení byl dočasně i „naším“ sborem, tedy mým a naší rodiny. Je sborem velice podobným naší protestantské tradici a tedy sborem tzv. „low church“. Andy patřil mezi velké opory tamního sboru a dával výborné hodiny angličtiny. Určitou zajímavostí je, že byl penzionovaný policista, který působil v oblasti utajování a ochrany svědků, pracoval jako dobrovolník v Kongu, kde školil místní doktory na lékařské přístroje, a byl i nadšeným motorkářem. Do Prahy dojel se svojí paní také na motorce a jednu neděli roku 2017 se mnou zašel do branického sboru.

Modlitbu překládám a příkládám i anglicky pro ty, kteří by se chtěli procvičit a možná by jim některé pasáže mého překladu zněly neohrabaně. Andyho

část *Děkuji* jsem měla ráda kdysi v malém sboru v anglickém Brightonu, kde jsme poznali řadu báječných bratří a sester. Včera po nedělní bohoslužbě v Braníku myslím na: „*Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich*“ (Mt 18,20) a souzním s Andyho díky i v našem o hodně větším branickém společenství.

MODLITBY 15/12/2013 ASCENSION CHURCH BRIGHTON

Děkuji

Nejprve Ti děkuji za všechnu vlídnost v této místnosti, za všechnu lásku, zájem a soucítění v této místnosti. Neboť je to pouze soucit, který nám dovoluje vidět ostatní jací jsou skutečně a vidět hlubokou krásu každé lidské duše, kterou jsi stvořil. Pomož nám vzít tuto lásku, vlídnost a soucit s sebou do komunity, kde ti sloužíme. Pomož nám milovat a říkat to našimi životy.

Poznávání Ježíše

Pane, pomoz nám být víc jako Ježíš v našich každodenních životech. Pomož nám číst, naslouchat, ptát se a pozorovat a být ochotnější reflektovat a měnit co si myslíme a děláme.

Zpověď

Pane, ty jsi všude kolem nás, ale často nám skryt za našimi pevnými přesvědčeními a názory. Sami jsme vlastními zajatci, díky svému cynismu, úzkoprsým přesvědčením a soběstředné lásce. Pane, otevři naše oči a mysl, ať můžeme rozeznávat tvé působení v našich každodenních životech.

Modlitby za druhé a naši církve a její působení ve společnosti vynechávám, vepsáno perem a nečitelné, konkrétní lidé a akce.

Závěrem

Modlíme se s vědomím, že Bůh pracuje v našich životech jako celku a napříč vším stvořením. Milovaný Bože, vzdáváme díky za přítomnost Tvého Ducha v nás – srdcích, myslích a duších. Amen

TEXT ANGLICKY – PRAYERS 15/12/13 ASCENSION CHURCH BRIGHTON

Thank you

First of all we thank you for all the kindness in this room, for all the love, concern and compassion in this room. For it is only compassion which allows us to see others as they really are and it is able to see the profound beauty of each human soul that you have created. Help us to take this love, kindness and compassion out into the community that we serve. Help us to love and say it with our lives.

Knowing with Jesus

Lord help us to be more like Jesus in our daily lives. Help us to read, listen, question and watch and to be more willing to reflect and change what we think and do.

Confession

Lord, you are all around us often hidden from us by our strongly held opinions and beliefs. We make ourselves prisoners within ourselves because of our cynicism, narrow minded convictions and our inward looking love of ourselves. Lord, open our eyes and minds so that we can recognise you acting in our daily lives.

Prayers for others...

Our Church and its work in the community

And finally

We pray, conscious that God is at work in the whole of our lives and across the whole of creation. Loving God, for the presence of your Spirit in us – hearts, minds and souls – we give thanks. Amen

Katka Svobodová

(NEJEN) VELIKONOCE V INDII

Význam Velikonoc si člověk uvědomí zejména v daleké cizině, když je vzdálen tisíce kilometrů od domova a svého kostela. O to víc si pak vážíme toho, když můžeme křesťansky slavit Velikonoční pondělí v zemi, kde převládají jiná náboženství, jako je v tomto případě obrovská multikulturní Indie. Každoročně si nyní doma vzpomínám, jak jsem si velice vážil pozvání na velikonoční bohoslužby v prostředí, kde ve více než miliardové, většinou hinduistické Indii je z celkové populace pouhá setinka křesťanů – i když ta setinka je v absolutním vyjádření více než milion lidí. Traduje se tam zejména mučednická vzpomínka na sv. Tomáše, který skončil svou životní pouť v 1. st. n. l. na jihu Indie, v hlavním městě státu Tamil Nadu v dnešním Čenai (dříve Madras).

Já jsem měl před mnoha lety možnost zažít velikonoční bohoslužby daleko na sever od Madrasu, v malém indickém hutnickém městečku Rourkela ve státě Orrisa, kde jsem pár let pracoval jako expert v rámci programu rozvojové pomoci agentie OSN UNIDO. V té době v Indii probíhala již druhá etapa industri-

alizace a také tzv. zelená revoluce, jejímž cílem byla potravinová soběstačnost země. Byla to tzv. průkopnická doba, kdy výstavba hutnického podniku v dané oblasti znamenala rozvoj veškeré infrastruktury, jako jsou nemocnice a další sociální zařízení, školy, železnice, pošty, banky, letiště, včetně elektrifikace s výstavbou přehrady, která by jinak určitě nevznikla. Rourkela byla podobná, řekněme, českému Kladnu s hutí Poldi, ovšem obyvatel tam bylo poněkud více, přes několik set tisíc!

Samozřejmě Velikonoce se tam neslaví jako žádné křesťanské svátky, ale v podstatě se vítají jako významné jarní svátky s tím, že na tržištích a různých stáncích se prodávají v té době vedle potravin a koření také všechny možné různé práškové barvy, kterými se lidé zdobí, a to ve všech vrstvách společenského žebříčku. Nezdobí se jako u nás barevná vajíčka, ale přímo se barvy aplikují na běžné šaty jako větší barevné skvrny či mapy.

MLádež k tomu dokonce s velkým nadšením využívá stříkačky, které dokáží pestře poznamenat každého i na slušnou vzdálenost. Tedy žádné pomlázky, koledování ani studená voda jako u nás. Křesťanská velikonoční mše, kam jsem byl pozván, se neodehrávala v kostele, ale na volném prostranství. Každý se mohl zúčastnit, ale lidí nepřišlo mnoho, pouze okolo stovky. Tradice sv. Tomáše se v Orrise ještě plně neujala, převládá spíše v Keralé a podobných jižních oblastech. Já jsem tam byl jako jediný z Evropanů, dokonce jako tzv. čestný host. Trochu jsem si s tou funkcí lámal hlavu, až na konci mše jsem zjistil, že funkce čestného hosta spočívá hlavně v tom, že ho na konec každý účastník políbí na tvář. Věřte nebo nevěřte, protože v Indii je to dosti nezvyklé...

Musím se přiznat, že dodnes, po více než dvaceti letech, vždy na tuto mši každoročně při českých Velikonocích vzpomínám. Ta atmosféra byla nezapomenutelná. Na Vánoce a Nový rok se mi většinou podařilo odjet zpět do Evropy, ale na podzim jsem mohl zažít indické svátky světla Diwali, kdy se rodiny, příbuzní a přátelé podobně jako u nás o Vánocích obdarovávají, hudba hraje, vesele se zpívá a tančí, je to týden tzv. festivalů. V tomto směru se konala v Jamshedpuru, příbuzném metalurgickém centru ve státě Bihar, dokonce celostátní soutěž v indických klasických tancích, konkrétně v kategorii cuttak se zvonícími rolníckými tanečníky a tanečnic. Samozřejmě tyto tance nemají nic společného s křesťanskou oslavou Ježíšova narození, ale týkají se výhradně příběhů různých božstev z indické mytologie – tancem se vypráví ten který konkrétní příběh.

S rostoucí indickou komunitou u nás se v dnešní době slaví Diwali také už i v Praze, takže když se chcete podívat na indický klasický cuttak a další tance, včetně novodobého Bollywoodu, nemusíte cestovat daleko do Indie, stačí se podívat na internetové stránky indické ambasády v Praze, kde si snadno zjistíte

termín a místo pražských oslav Diwali. Byl jsem s rodinou na dvou ročnících a indické i české tanečnice a tanečníci, včetně dětí, byli také skvělí. Když už jsme hovořili o těch indických kulturních a sociálních institucích, stálo by za to se zmínit, že jsem se v Jamshedpuru, který je historickým centrem nejenom hutního průmyslu Tata Steel, ale i následné výroby nákladních automobilů, autobusů a terénních vozidel, poprvé v životě spatřil tzv. widow house, tedy sociální instituce zaopatřující důstojný život vdov (smrtných úrazů v hutích bylo vždy dost). Zakladatelem této dobročinné instituce byl již počátkem 20. století Mahाराja Tata, který byl také vlastníkem vůbec první indické ocelárny Tata Steel. Ten to prý považoval za samozřejmost...

Nebude nezajímavé na tomto místě uvést, že tradici widow houses založili v Americe již v 19. století Moravian Brothers (tedy Moravští bratři) v hutnickém městě Bethlehem (tedy česky v Betlému) patrně i ve vztahu k místní ocelárně Bethlehem Steel. Americký průvodce mne v době mé návštěvy speciálně na tuto historickou skutečnost, která se dle něj stala součástí americké kultury, upozorňoval. Tato prý nejstarší budova v Bethlehemu stále stojí, není už ale funkční a nefunguje ani firma Bethlehem Steel, která zanikla počátkem tohoto století, zatímco v indickém Jamshedpuru widow house stále aktivně funguje, tak jako koncern Tata, který už dokonce pronikl i do Evropy a nyní vlastní v Británii skupinu Landrover – Jaguar.

V neposlední řadě může být pro našeho čtenáře zajímavá moje vzpomínka na setkání s vzácnou osobností, proslulou matkou Terezou.

To se překvapivě událo na velmi malém letišti v mé domovské indické Rourkele. Na letiště jsem přijel s indickým inženýrem vyzvednout našeho kolegu z hlavního města New Delhi. Málokdo v té době matku Terezu znal (bohužel já také ne), ale můj indický tamilský kolega, pocházející právě z Madrasu, který proslul křesťanstvím po zdejším působení sv. Tomáše, ji poznal. Náhle před ní poklekl, a přestože byl hinduistou, požádal tuto malou skromnou osobu o požehnání. To učinila a hned pokračovala v chůzi k malému vrtulovému letadélku, které provozovalo občasnou linku z bengálské Kalkaty.

Musím se přiznat, že i když jsem se od něj její identitu dozvěděl, až když nastoupila do letadla, bylo na ní na první pohled jasně patrné, že jde o neobyčejného člověka s osobitou aurou. Toto náhodné setkání proběhlo ještě v době, než o ní byly vydány publikace a než se stala předmětem globální medializace, včetně problematického hospodaření s jejími fondy, které se již odehrávalo zcela mimo její kontrolu. Na setkání s touto unikátní ženou, nezištně a obětavě pečující o ty nejhudší v Kalkatě, nezapomenu do konce života.

Jan V. Kroužek

POTOPA SVĚTA

aneb velikonoční výprava mladšího dorostu

Nevím, jestli to bylo způsobené názvem, ale faktem je, že po mnoha letech jsme na výpravě neřešili vzdorování zimě a vlhkosti. Potopa světa nenastala fyzicky (naneštěstí pro přírodu, naštěstí pro nás), ale provázela nás celou výpravu.

S mladšími dorostáky jsme sledovali paralelně 2 příběhy: příběh o Noemovi a příběh Velikonoc. Děti měly za úkol zachránit co nejvíce párů zvířat před potopou světa. Zvířata uschovaly v arše (je k vidění v apsidě). Svého úkolu se zhostily opravdu dobře a zodpovědně. Lovily zvířata, aniž by je chytili pytláci či mafianti, získávaly předměty z Noemovy archy hlídané nebezpečným párem gazel šrouborohých, stavěly archu, která musí vzdorovat dešti i krupobití, podnikly výpravu do zoo, aby zjistily, která zvířata je nutné ještě vzít s sebou do archy, trmácely se cestou necestou, vedrem i prachem v botách i bez bot a hledaly dvojici ke svému zvířeti...

Jak je zřejmé, průvodní pomůckou byly kartičky pexesa, jehož pomocí se párovala zvířata. I biblický program se točil kolem Noeho. Noe byl pro okolí bláznivý, ale protože dělal to, co chtěl Hospodin, bylo to dobré.

A Velikonoce? Každý den jsme vyrobili umělecké dílo na téma jednotlivých velikonočních dní pomocí archů papíru a kříd. Byla to pro všechny velká zábava, protože křídý se dají rozmazávat rukama a takové věci jsou dovolené snad jen na výpravách? Pomocí kvízů a her si děti opakovaly události Velikonoc, nechyběla křížová cesta s vlastnoručními ilustracemi dětí (je k vidění v apsidě).

Protože dětí bylo méně než obvykle (9), mohly trávit mnoho času na trampolíně, na stromě, v houpací síti, vyráběly si pomlázky a písťalky, střílely ze vzduchovky, apod.

Akcí jsme zakončili oblíbenou „vajíčkovou“ hrou (děti se snaží sestřelit proudem vody a následně chytit syrové vajíčko zavěšené na prádelní šňůře v papírovém ubrousku).

Poskytnutí přístřeší, technických služeb a přípravu veškerého skvělého jídla i pití si vzali na starost opět moji rodiče, Leoš a Markéta Pospíšilovi, kterým touto cestou velice děkuji!!

Obrovský dík patří Páje a Verče za všechnu práci před i na akci a za neúnavnou pomoc se vším, co bylo třeba!!

Děkujeme Pánu Bohu za krásně strávené dny, kdy jsme si mohli připomínat nejdůležitější událost v dějinách lidstva!!

AB

STARŠÍ DOROST NA ZHOŘCI

Naše cesta začala tradičně srazem u Pontu na Hlavním nádraží a pokračovala vlakem až do krásného Tachovska. Výprava probíhala v malebném okolí bývalé kazatelské stanice, dnes poustevny na Zhořci.

Celá výprava se vedla v duchu volby trpasličího krále, nástupce zesnulého panovníka Richarda Konisona. Hned po příjezdu jsme museli najít zápisky našeho velvyslance, ze kterých jsme vyvodili, že korunovační klenoty byly ukryty v kapli na Ovčím vrchu.

V noci byla vyslána jedna polovina dětí pro korunovační klenoty, zatímco druhá musela zachránit pana velvyslance, který byl zajat na cestě ke svému příteli Karlovi Trolů.

Ti, kteří byli vysláni pro klenoty, se naneštěstí na posledním kilometru lehce ztratili, a tak po krásných třech přidaných hodinách pro ně byla vyslána z fary záchranná skupina ve složení Mikuláše, Tomáše a Kuby.

Další dny pak probíhaly zajišťováním hlasů pro jednotlivé kandidáty. Ve městě Stříbro jsme od náhodných kolemjdoucích sbírali kresby trpaslíků (hlasy trpaslíků na volbu krále) a den další jsme přesvědčovali trpasličí volitele. Trpasličí lid měl tedy 2 hlasy oproti 8 hlasům volitelů (staré trpasličí rody, cech bardů, záměr Richarda Konisona...).

Poslední den se odehrálo sčítání hlasů pro kandidáty na krále (Ronaldo Regál, Erol Kráter a Buren Slunečník). Vyhráli oba námi podporovaní kandidáti (tedy Kráter a Regál) (remíza), ale korunovační klenoty byly ukradeny posledním kandidátem Burenem Slunečníkem. A tak v nedalekém lese vypukla bitva proti Slunečnickovým kumpánům. Nakonec jsme litém boji zvítězili a navrátili korunu králům Kráterovi a Regálovi.

Výpravy se zúčastnilo 10 dětí (ve věku 10–15 let) a 6 vedoucích. Závěrem bych ještě chtěla za všechny děti i vedoucí poděkovat farářce Julianě Hamariové za poskytnutí zhořecké poustevny, za nádherné prostředí a laskavost.

Za starší dorost Amélka Rabelová

MARTINĚ VOTRUBOVÉ

Uviděla jsem ji po dlouhé době v Evenu v hloučku sester v Kristu.

Překvapilo mě, jak dobře vypadá navzdory těžkému dlouhodobému trápení, kterým si prošla.

Poté, co jsme spolu krátce popovídaly, jsem si přečetla její vzpomínku na Ludka Rejchrtu, pověšenou na vzpomínkové síti.

Moc ráda jsem četla tento nový příspěvek a zároveň si vzpomněla i na její starší články do Brány. Proč? Cítila jsem z nich ryzí upřímnost, radost, lásku, bystrou vtipnost a lidskou blízkost.

Srozumitelná, nekomplikovaná, výstižná sdělení.

I když Martina již oficiálně není členkou našeho sboru, pro mě navždy zůstane člověkem, který do našeho společenství prostě patří. Něco neviditelného do branického sboru vložila a to tam zůstává.

Děkuji Ti, milá Martino!

Karolína Hrubá

BRANICKÝ KOMORNÍ SOUBOR

Z celého srdce děkujeme Branickému komornímu souboru za jeho službu zpěvem, kterým rozezněl bohoslužbu Božího hodu velikonočního. Hlubokou poklonu skládáme sestře Rút Nýltové, pod jejímž vedením soubor jen kvete.

DOPIS NEPÁLSKÉHO STUDENTA

Drazí přátelé,

8. března 2019

zdravím vás všechny ve jménu našeho Pána Spasitele Ježíše Krista.

Opět mám radost, že vám mohu napsat dopis a doufám, že jste vy všichni v pořádku.

Rád bych vám ještě řekl něco o tom, co se stalo nedávno. Když jsem byl doma na zimní prázdniny, už poněkolíkáté jsme se v našem sboru modlili, aby mohl vzniknout nový sbor ve vzdálenější vesnici, kam jsme z našeho sboru několikrát přišli. Konečně byly naše modlitby vyslyšené a 2 křesťanské rodiny z té vesnice tam zakládají nový malý sbor. Prosim, modlete se také za tento nový malý sbor, aby mohl růst a fungovat bez problémů, díky Boží milosti.

Díky vaší pomoci a milosti Boží se moje studium chýlí ke konci. Děkuji vám moc za vaši pomoc a také za povzbuzující dopisy, které dostávám. Ano, je to pravda, co jste napsali ve vašem posledním dopise – čekají mne závěrečné písemné zkoušky, zbývá mi už jen 53 dní. Doufám, že s Boží pomocí zkoušky řádně udělám, ale musím se teď ještě hodně učit.

Slavnostní promoce bude 30. dubna a moc doufám, že budou také moci přijet moji rodiče, kteří mají velkou radost a jsou vděční, že jsem mohl vystudovat. Cesta sem je dlouhá, tak doufám, že budou moci přijet bez problémů.

Ještě jednou vám moc děkuji za vaši pomoc a lásku, budu se dál modlit za váš sbor, vašeho faráře i starší sboru a všechny členy.

Kéž vám Bůh požehná a ochraňuje vás všechny.

Ashish Gairel

ATENTÁT

Milé sestry a bratři,

v dalším kvízu bratra Čujana nazvaném **Atentát** se setkáme s několika historickými postavami, které se zúčastnily atentátu na říšského protektora dne 27. 5. 1942.

Skutečně zúčastněných bylo mnohem více a všichni měli společný osud – nikdo z nich nepřežil. Popraveny byly vždy celé rodiny.

Po nekonečném pátrání v archivech sestavili historici a archiváři poprvé ucelený seznam 294 českých vlastenců, jejichž jména měla být původně jednou pro vždy zapomenuta a vymazána z dějin, je to seznam lidí, bez nichž by parašutisté při plánování likvidace třetího muže hitlerovské říše ničeho nedosáhli. Při pohledu z dnešní současné doby se celá věc odehrávala pouhé 3 roky před koncem války a občas zaznívají hlasy, že to bylo zbytečné a mrtví v následné fašistické pomstě zemřít nemuseli.

Položme si nyní 3 otázky:

- 1) Kdo to byl Heydrich?
- 2) Co přesně dělal pro nacistický režim?
- 3) Co bylo příčinou jeho smrti?

Otázka první: Kdo to byl Heydrich:

Reinhard Tristan Eugen Heydrich byl prominentní nacist, blízký spolupracovník Heinricha Himmlera, SS-Obergruppenführer a generál policie, šéf Hlavního úřadu říšské bezpečnosti a Bezpečnostní služby, prezident Interpolu v letech 1940–1942, v letech 1941–1942 zastupující říšský protektor Protektorátu Čechy a Morava.

Tolik citát z Wikipedie, ale ještě musíme několik informací přidat:

Jedna část Heydrichova osobnosti totiž zůstává opomíjena, nejspíš proto, že je tak současná, že se z toho tají dech. Reinhard Heydrich byl především vysoce výkonným, na maximální efektivitu orientovaným manažerem. Kdyby dnes pracoval v nějaké korporaci, říkali bychom jeho jméno společně se jmény oslavovaných řečníků davoských dýchánek moderní plutokracie. A právě ti jsou jeho skutečnými dědici. Stejně jako Heydrich i oni (a s nimi armáda jejich kopií) jsou orientováni na výkon, aniž by byli zakotveni v morálních kategoriích a aniž by byli ochotní zamyslet se nad kontextem své činnosti.

Günther Deschner ve své pozoruhodné monografii přináší zajímavý pohled například do pozadí konstrukce holocaustu. Heydrich byl jednoznačně **proti** konečnému řešení a masovému vyvražďování Židů. Nevedly ho k tomu huma-

nitární důvody. Chladně uvažující šéf říšské bezpečnosti si jen spočítal, že vlaky dopravující Židy na definitivní konečnou stanici budou chybět armádní logistice. Svůj názor neprosadil; přednost dostalo konečné řešení. Heydrich následně udělal vše co bylo v jeho silách, aby se tohoto odporného úkolu mohl zhostit – a pak ho narýsoval s hrůznou efektivitou.

Tím se dostáváme ke **druhé otázce**: Co přesně dělal a proč byl pro český národ tak nebezpečný?

Do Prahy přišel přesvědčený o tom, že Češi patří za Polární kruh nebo do masových hrobů. Stačilo pár týdnů a pochopil, že obrovské množství lidí v Protektorátu lze zkorumpovat. Na jedné straně bylo třeba pracovat jako o život. Na druhé straně dělníci dostali ozdravovny (třeba Luhačovice), první květen se stal Svátkem práce a tedy volným dnem. Heydrich nebyl jen „katem českého národa“ byl i jeho svůdcem.

Ať už Heydrich šermoval, věnoval se pětiboji, plachtil nebo létal ve stíhačce, dělal to vždy tak, aby byl nejlepší. A to za jakoukoliv cenu, pokud tedy bylo jeho úkolem vyřešení české otázky, byl by ji zcela jistě dořešil a důsledky by byly strašné...

Otázka třetí: Co bylo příčinou jeho smrti?

V úterý 27. května 1942 se pokusili parašutisté Jan Kubiš a Jozef Gabčík zabít generála SS Reinharda Heydricha. Třebaže se jim to nepodařilo, po osmi dnech, ve středu 4. června, nenáviděný říšský protektor zemřel.

Ani ti nejlepší nacističtí lékaři, povolání z říše, protektorovi nepomohli. Přitom podle názoru profesora Prokopa Málka z osmdesátých let „povaha jeho zranění byla taková, že mohl i při tehdejších stavu lékařských znalostí a chirurgických dovedností své zranění přežít“.

Parašutisté hodili na auto, kterým jel nacistický pán nad osudy všech Čechů, bombu. Výbuch Heydricha a jeho řidiče nezabil, řidič dokonce dokázal pronásledovat atentátníka. Nicméně generála zasáhly do zad střepina z bomby a kousek automobilové karosérie. Proto ho lidé prvním autem, které zastavili, odvezli na chirurgii nemocnice Na Bulovce v Praze, která byla hned vedle zatáčky, u níž se střílelo.

Když přišel dr. Slanina, který měl službu, na ambulanci, seděl Heydrich napůl vysvlečen na vyšetřovacím stole. „Pozdravil jsem, on zdvihl ruku, ale neodpověděl. Vzal jsem pinzetu a pár tamponů a zkouším, jak je rána hluboká. Držel, ani se nepohnul, asi si myslel, že to tak musí být.“

Mezitím jedna ze sester zavolala na operační sál, aby vyřídili profesorovi, že musí přijít na ambulanci. Chirurg Walter Dick působil v Praze už před válkou, uměl dobře česky a nebyl zuřivým nacistou.

Dick se obával, že cizí tělesa poranila bránici, možná i slezinu a slinivku břišní. Musíme okamžitě operovat! Heydrich však nadutě odmítl. Chce specialistu z říše. Tím deklaroval svou nedůvěru vůči Němcům usedlým v Čechách. Dick navrhl, že zavolá profesora Hohlbauma, který před časem přišel z Německa, aby řídil zdejší německou chirurgickou kliniku na Karlově náměstí. S tím Heydrich souhlasil.

Na telefonickou výzvu dorazil Hohlbaum během čtvrt hodiny i se dvěma svými asistenty. Operovat však nemohl, na klinice zapomněl brýle, musel si pro ně poslat. Ovšem existovalo riziko nebezpečí z prodlení. Proto se skalpelu chopil Dick. Německých lékařů však nebylo dost, aby operaci kompletně zvládli. O usnutí pacienta se postarali dva Češi – dr. Honěk a sálový sluha Miller. Asistoval Slanina a další český lékař zajišťoval transfúzi krve.

„Nejprve byla z polohy na pravém boku vyčištěna rána a zašit defekt na bránici,“ napsal Málek v knize Sondy pod povrch lékařských věd. Až potom mohl nastoupit Hohlbaum, který otevřel dutinu břišní. „Ukázalo se, že jde z chirurgického hlediska opravdu o šťastné poranění. Poraněna a roztržena byla jenom slezina, která byla odstraněna i s úlomkem granátu. Slezina byla také jediným zdrojem krvácení. Pankreas, ledviny, játra, střeva – to vše bylo bez jakéhokoli poškození.“ Jednu podrobnost dodal Miroslavu Ivanovovi v knize Atentát na Reinharda Heydricha Slanina: „Rána byla asi osm centimetrů dlouhá a obsahovala mnoho nečistot a úlomků.“

Všichni lékaři pracovali ve velkém napětí. Uvědomovali si, že mají v rukou život jednoho z nejmocnějších mužů velkoněmecké říše a jakékoli jejich pochybení by je mohlo přivést do vězení anebo i na šibenici.

Na Bulovku dorazil státní tajemník K. H. Frank s početnou suitou esesáků. Němci vyklidili celé patro a zakázali tam přístup Čechům. Šéf nacistické bezpečnosti Heinrich Himmler poslal do Prahy svého osobního lékaře, vysokého důstojníka SS profesora Karla Gebharta, aby za léčbu Heydricha odpovídal. Gebhart si přizval na pomoc slavného chirurga profesora Ferdinanda Sauerbricha.

Stav Heydricha se zlepšil – hlásil Gebhart do Berlína. Proto odmítl konzultace Hitlerova osobního lékaře profesora Theodora Morella. Týden po atentátu, v úterý, pacient dokonce vsedě lehce poobědval.

Avšak několik hodin nato se vývoj naprosto zvrátil. Heydrichovi se přitížilo a ve středu čtvrtého června časně ráno zemřel. Všichni němečtí lékaři byli vyděšeni: Jakou chybu jsme udělali? To se dozvědí z výsledků pitvy. Největší strach měl Dick – vždyť on za jeho léčbu odpovídal.

Pitvu vedl následující den profesor Herwig Hamperl, šéf anatomického ústavu. Přizval k ní řadu kolegů jako svědky, zvláště pak lékaře v černých uniformách SS.

„Vyšetření břišní dutiny ukázalo, že je vše v pořádku,“ napsal Málek. Hohlbaum viděl, že nic nezanedbal. „Podvaz na cévách po odstranění sleziny byl bezchybný, v dutině břišní nebyly ani náznaky zánětu pobřišnice nebo krvácení. Játra a ledviny zcela v pořádku.“ Další průběh pitvy ospravedlnil i Dicka. „Steh na bránici držel perfektně. Místo rány bylo dobře zbavené drtě a čisté. Ani zde nebyla žádná infekce nebo krvácení. Také plíce beze změn a stav srdce označil Hamperl dokonce za vynikající. Rovněž všechna mikroskopická vyšetření vyzněla negativně.“

Na co tedy skonal esesácký generál, který měl zlomit český národ? „V protokolu, který byl mimo jiné zaslán říšskému vůdci SS Himmlerovi, uvádí Hamperl, že příčinou smrti byl ‚pravděpodobně anemický šok‘,“ napsal Málek. „Nasvědčovala tomu i bledost Heydrichova těla, která ‚připomínala mramorovou sochu‘, jak se vyjádřil Hamperl.“

Jinými slovy: střepina nejspíš vnesla do těla nečistotu, která způsobila otravu krve. A protože chirurgové vyňali zraněnému slezinu, snížila se přirozená imunita organismu. Kdyby měli Němci penicilín jako Američané a Britové, mohli by Heydricha zachránit.

Anonymní lékař, který vedl transfúzi, řekl Ivanovovi, že podle jeho názoru začalo v dutině hrudní a břišní hnisat, což se u těchto poranění stávalo, a tento proces zpravidla končil smrtí, ale až po delší době, ne tak rychle jako u Heydricha. „Vzhledem k tomu, že ošetřující lékaři vyžadovali z lékárny, která byla na oddělení, výdej značných dávek opiátů, mohl se tím urychlit Heydrichův konec.“

Přední patolog profesor Antonín Fingerland se sice protektorovy pitvy neúčastnil, vždyť byl Čech, později uvedl, že se mezi lékaři o tomto úmrtí dost diskutovalo. A po zkušenostech získaných z mnoha tisíc pitev nabídl svou teorii: „Myslím, že při atentátu nebo při operaci vznikla v plicích trhlina, která se vleže neprojevovala, ale otevřela se při změně polohy a vedla k arteriální vzduchové embolii, jejíž znalost nebyla ve čtyřicátých letech ani u odborníků běžná.“

V protektorátu Čechy a Morava se mezitím Němci krvavě mstili. Tisíce lidí zatkli a stovky popravili – tento teror dostal název heydrichiáda. Nakonec zničili vesnici Lidice u Kladna.

To byl vrchol – s takovým ohlasem Berlín nepočítal. Jméno Lidice se rozlétlo do celého světa. Stalo se symbolem nutnosti boje proti nacismu i synonymem německého teroru a československého odboje proti Němcům. „Až se nás budoucí generace zeptají, za co jsme v této válce bojovali, řekneme jim, co se stalo v Lidicích,“ řekl americký ministr námořnictva Frank Knox. Několik amerických obcí, stejně jako jedna v Mexiku, se přejmenovaly na Lidice.

A právě tato tragédie přispěla k tomu, že vlády Velké Británie a exilové Francie se zastyděly za minulá rozhodnutí svých předchůdců a označily podpisy mnichovské dohody o odstoupení československého pohraničí Německu za neplatné. Exilový prezident Edvard Beneš a jeho londýnská vláda získali nové postavení mezi Spojenci.

V dalších letech vyhladili Němci desítky obcí v Sovětském svazu, Francii, Řecku a Jugoslávii. Nicméně Lidice byly první – a zůstaly symbolem.

Na úplný závěr mi dovoluje krátkou úvahu:

Atentát se vlastně nezdařil, samopal nevystřelil, bomba vržená na auto protektora nezabila a dokonce se zotavoval v nemocnici. Je třetí den po atentátu, Gestapo rozjíždí masivní pátrací akci, zatýkání, teror.

Zkusme si představit pocity atentátníků, kteří riskovali životy a to nejen své, ale všech, kteří jim pomohli.

Nedokázali zabít jednoho muže v otevřeném autě, který ve své nekonečné nadutosti a víře ve svou nezranitelnost nejen neporučil řidiči ujet, ale naopak ho poslal za atentátníky a sám na ně zaútočil.

Je osmý den po atentátu. Protektor se zotavoval, dokonce se posadil, sám se najedl, další den 4. června zemřel.

Patolog ví všechno, ale pozdě. Nicméně přesto pitva prokázala jen precizně provedenou operaci. Názor profesora **Fingerlanda** je pravděpodobně nejbližší pravdě: vzduchová embolie. Lékaři jsou většinou ateisté a snaží se za vším vidět jen vědu, je to logické, při pitvě duši nenajdete. Tenhle případ ale nabízí ještě jednu otázku, kterou zodpovědět nedokážeme. Opravdu bylo tohle všechno jen náhodou a jen lidským zásahem?

Jiří Slavíček

V materiálu jsou uvedeny informace z knihy **Doteky dějin** (2012).

Autor: Karel Pacner

Zdroj: www.idnes.cz/technet/vojenstvi/heydrich-se-uzdravoval-proc-nahle-zemrel.A170604_100704_vojenstvi_kuz

NÁVŠTĚVA Z UKRAJINY

V neděli 28. dubna k nám na bohoslužby zavítala skupina mladých křesťanů z Ukrajiny, kteří chtějí poznat Prahu.

Vyprávěli, že vzhledem ke složité situaci v jejich domovině pracují ve Varšavě. Tam, při návštěvě místního katolického faráře viděli fotografii našeho kostela, a byli moc rádi, když ho v Praze objevili.

A jak se tato fotka objevila v Polsku? Při jejich vyprávění jsem si vzpomněla na poslední setkání z Taizé, kdy velká skupina Poláků byla v našem kostele, a dokonce zmíněný farář ještě s dalšími bydleli u mě. Že by náhoda???

JP

KBELÍK VODY

Všichni pociťujeme příchod léta. Přes den svítí slunko, večery začínají být vlahé. Přesto něco chybí a můžeme to vidět na každém kroku. Travníky jsou sice zelené, ale je vidět vyprahlost půdy, stromy kvetou, jen mají takové „unavené“ listí... Myslíte si to správně, mluvíme o vodě. Kolikrát za duben napršelo v Praze? Jednou či dvakrát? To mi přijde docela málo. Můj děda se se starostlivým výrazem vždy díval na nebe, a doufal že zaprší na delší dobu než na půl hodiny. Vždycky mi říkal: „Oteplováním u nás nevznikne podnebí jako v Itálii, ale poušť. Káto, jen se

KBELIKVODY

Podívejte se blíže na stromy, keře a trávu kolem vás...
Živoří v popraskané půdě. Jak by bylo vám samotným,
kdybyste žíznilí a nemohli si dojít pro pití?
Rostliny nemohou. Ale my můžeme!
Nenechávejte odtéct všechnu vodu do kanalizace.
Sbírejte kapku ke kapce do kbelíku
a ten pak vylijte před domem pod keř, stromy, na trávu...

<https://kbelik-vody0.webnode.cz/>

zamysli nad tím, kolik řek k nám přitéká?! Ani jedna.“ Nedostatku vody si všimají ekologové a neustále burcuje politiky, aby podporovali navrácení potůčků, tůň a hájků a nenechali každý hektar půdy zorat a potoky uvěznit do betonového potrubí. Nemůžeme se spoléhat na to, že někdo prozřetelný řekne rázné „STOP, musíme s tím něco udělat hned!“ To bychom se načekali...

Vždycky si říkám, že každý musí začít u sebe, jinak se nikam nepohneme. Od třídění odpadu až po nedostatek vody. My lidé nedostatkem vody netrpíme; a ruku na srdce, kolikrát jí docela plýtváme. Stromy, keře, ptáci a drobná zvířata si ale do sklenky vodu z kohoutku nenačepují. Zalíbila se mi proto internetová výzva s názvem „Kbelík vody“. Co uděláte se zbytkem čaje, který už nikdo nebude pít, s vodou, kterou jste si opláchli zeleninu? Proč by tak vzácná tekutina měla odtéct do kanálu, když může stromu ve vaší ulici pomoci?

TAKŽE CO JE POTŘEBA UDĚLAT:

Nenechávat odtéct všechnu vodu do kanalizace. Sbírat kapku ke kapce do kbelíku a ten pak vylít před domem pod keř, stromy, na trávu... Jakou vodu? Použitou, ale bez chemikálií. Stačí dát do umyvadla nebo dřezu misku a odlévat do kbelíku:

- když si chcete opláchnout ruce (bez mýdla)
- když omýváte ovoce či zeleninu
- když máte zbytky nedopité vody nebo čaje z pohárků
- když měníte vodu kytkám ve váze
- ... a co teprve to množství vody po koupání (není nutné vždy používat koupelové pěny a jiné přípravky)

Jistě sami najdete mnoho dalších možností a budete velmi překvapeni, kolik vody takto rodina za den nasbírá. A místo aby tato v podstatě „čistá“ voda mizela do kanálu. Rostliny, kterým ji věnujete budou šťastné a zachráníme tím přírodu aspoň ve svém nejbližším okolí.

A hlavně - ten efekt je okamžitý!

A co do kbelíku rozhodně NEpatří?

Voda, ve které jsou neekologické čisticí prostředky a chemikálie (saponáty, šampony, prací prášky atd.)

Voda obsahující tuky (pokud při vaření sléváte vodu, do které jste přidávali tuky a oleje)

<https://kbelik-vody0.webnode.cz/>

Co vy? Potkáme se na ulici s kbelíkem vody?

KW

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

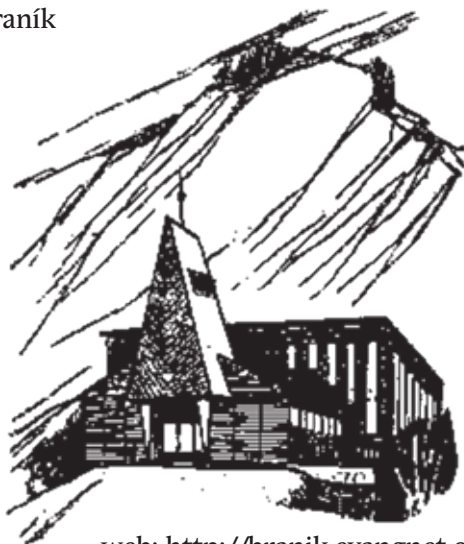
333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

web: <http://branik.evangnet.cz>

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXV. ročník, číslo 5/květen 2019

Vychází každou 1. neděli v měsíci

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

